

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

LA QÜESTIÓ DE MODA.

—¿Y donchs D. Anton, què no 'u vèu que 'l deixaràn sense un quarto?

—Pero filla, ¿qué vol que hi fassa? Hi llegit lo Còdich, y no trobo que diga res d'això de las irregularitats.

REGULARITATS.

No s' pensin, no titulo aquest article irregularitats, com sembla que deuria, per dos motius molt poderosos. Primer: perque no soch conservador y fins detesto 'l seu llenguatge. Segon: perque lo irregular es simplement alló qu' es excepcional, mentre que lo que succeeix cada dia, acaba per ser la cosa més regular del mon.

Es una malaltia conservadora la que avuy sufreix la pobla Espanya; es una especie de verola negra, sobrevinguda á consequència de no haber sapigut emplear los doctores conservadors la vacuna de la moralitat.

Cada dia se reventa un grá y cada dia 'n surt un de nou.

Busquem las consequencias y no 'ns costará gayre de trobarlas en ió sistema de donar cárrechs y empleos als amichs y recomenats, sense consideració á la seva aptitud ni á la seva honradés; y tal vegada las trobarém també en aqueixa falta de llibertat, que únicament permet parlar de certes cosas quan ja s' ha reventat la grá de verola, y no quan encare seria hora de prevenirlo.

Passém revista, y dispensin, si 'ls obligo á registrar un munt de corrupció:

«Es cert, pregunta un periódich de Valencia, que s' ha declarat procesat á un inspector d' ordre públich? Es cert que á pesar d' aixó continua encare exercint lo seu cárrech?»

«En quin estat, diu lo mateix periódich, se troban los expedients sobre certs abusos, en los quals, segons sembla, vá intervenirhi algun funcionari del cós de ordre públich?»

Aquí tenen l' ordre públich... conservador. Y are diguém: ¡Viva l' ordre! y girém fall.

«Se citan fets, escriuhen desde Xátiva, comesos per un individuó, empleat en la secretaría del Ajuntament, que bé mereixen lo nom de irregularitats. Favoreixen als uns, perjudican als altres, y encare que 'ls comptes surten saldats, entre tant alguna cosa 's pesca.»

«Empleats de secretaría que 's dedican á pescar?... No 'u entench. Pero aném seguint.»

Parlava 'l telégrafo dias endarrera, y deya: «De la direcció d' Establiments penals s' ha escapat un empleat deixant un desfaltch de 10 mil duros.»

Nota: lo director de Establiments penals, D. Albert Bosch, mentre aquest empleat s' evaporava ell y 'ls fondos, s' estava viatjant tranquilament per las provincias, y visitava 'ls establiments de la seva dependencia.

Aquí lo més difícil es averiguar qui es més tranquil, l' empleat que fuig ó l' director que 's passeja.

Y aném per un altre.

«Cent mil pessetas se calcula que se n' ha endut l' habilitat de la presó modelo que s' está construint á Madrid.»

No 's dirá pas que la presó modelo no tinga empleats modelos. Aquest habilitat ha tingut l' habilitat de fer fonedissas 100.000 pessetas; de segur que 'l govern no tindrà la de recuperarlas.

«Qué 'ls vá semblant la llista? Donchs encare n' hi ha més.»

Aquí 'n van quatre de plegadas, perque tots quatre grans de verola negra van sortir en un mateix dia.

«Se parlava, diu lo Globo, de haverse descubert una nova irregularitat en una dependencia del govern. Se deya que l' interessat y 'ls seus amichs anavan buscant diners per omplir lo descubert.»

«Avuy, deya la Correspondencia d' Espanya, s' ha dit que havia desaparegut un recaudador de contribucions ab una cantitat bastant respectable.»

«En l' Administració económica, diu lo mateix periódich, s' ha instruhit expedient, per haverse cobrat cantitats indegudas. Se tracta de un subjecte que venia cobrant mensualitats per classes passivas, durant alguns anys, sent aixís que la persona á que 's refereix la nómina, ha mort ja fa molt temps.»

Ja 'n veuhen: tenim difunts que votan y difunts que cobran.

Y vá la quarta: «Un treballador de la Casa de Moneda ahir vá ser prés, perque creyent que 'ls seus companys no l' observaban, vá ficarse á la boca, per amagarlo, un tros d' or, de valor de uns trenta duros.»

Als que 's fican trenta duros á la boca 'ls agafan; en cambi 'ls que se 'n fican 20.000 á la butxaca, s' escapan.

«Ne volen mes encare? No hi tinch cap inconvenient.»

«D. Rafael Salgado, delegat del Banc d' Espanya, qu' exercia las sevas funcions en Getafe s' ha evaporat, emportantse'n pel cap més baix la suma de 20.000 duros.»

«En lo colegi d' orfes de la guerra, diu lo Globo, s' ha comés una irregularitat.»

«En un sol dia, lo 21 de Setembre, la Gaceta de Madrid publicava sis edictes sis distints cridant á mitja dotzena d' empleats dels quals s' ignora 'l paradero, aixís com també 'l de algunas cantitats importants.»

Y perqué no digan, que 'l mal no es general; perque vegin que la verola negra surt per totas parts, aquí vá una pregunta que publicava aquest dia un periódich de Barcelona:

«Es cert que per espay de algunas senmanas una brigada composta de vuit peons y un capatás, empleada en lo Parch, ha vingut treballant en una casa torre qu' en un dels pobles immediats á aquesta capital posseheix un individuó molt influent del nostre Municipi?»

Are ja no cal que preguntin: «Y aquest Parch, quin dia s' acabarà?»

Prou; pero advertelxin que si deixo de teixir no es pas per falta de tela, sino per falta d' espay.

Avuy l' art de desfaltar es un ofici com qualsevol altre: no hi ha més que una diferencia: l' industria s' arruina, 'l comerç se paralisa, la marina fá ayguas, l' agricultura cau extenuada pel pés de las contribucions: tant solzament viu y prospera l' art sublime de desfaltar.

Saludem á la moralitat conservadora!

Y sobre tot saludém á n' en Cánovas, lo vigilant incansable, que no deixarà dir á cap periódich, una paraula més enllá del altre; pero que no s' adona de aquests D. Juan Tenorios del presupuesto, que á cada punt fujan abarrassats ab la D. Ignés de la caixa.

Un dupte se m' acut: Quan hajan robat tots los diners d' Espanya ¿volen dirme que robarán?»

Ah! llavors pósense las mans als ulls, que son molt capassos d' endurse'n las cellas y las pesanyas de tots los contribuyents.

P. K.

BATALLADAS

DIMORES passat tots los partits liberals conmemoraren una gran fetxa; la del 29 de Setembre.

Hi ha dias al any que son simpáticos; pero 'l dia de Sant Miquel ho es sobre tota ponderació.

L' iglesia venera la festa del Arcángel que vencé al dimoni.

L' agricultura celebra ab alegría 'l treball de la verema.

Los liberals.... Los periódichs liberals celebrarian que no hi hagués fiscal d' imprenta.

Y com que n' hi ha, contentémnos ab farnos l'ullet, y avant sempre, que al fi bé hi arribarém.

L' any 54 la reyna D. Isabel publicava un célebre manifest, que contenia la frase may més olvidada: obstacles tradicionals.

Un periódich fusionista va publicar un article que duya per títol aquesta memorable frase, y 'l fiscal de imprenta va denunciar aquest article.

Y al donar compte als demés periódichs, de la denuncia, no citava l' títol, sens dupte, per respecte á n' en Cánovas.

Té rahó 'l fiscal: hi ha certs menjars, que torran á la boca: son obstacles tradicionals que no deixan fer una bona digestió.

S' ha publicat lo primer tomo de la segona part del Rey dels carlistas, escrit per Lluís Carreras: se vén á ca 'n Lopez y costa 12 rals.

Conté las cartas publicadas en lo Diluvi, algunas de inéditas y molts documents interessants.

Además vá precedit de un estudi comparatin entre D. Carlos y D. Quijote.

Efectivament: los dos tipos se semblan en que tots dos eran tocats del bolet; pero hi ha una diferencia: D. Quijote era boig á fi de bé; y 'l rey del As d' oros ho es á fi de mal.

Alguns periódichs constitucionals de Madrid defensen la idea de que 'ls homes més notables de la fusió se 'n vajan á las provincias á fer la propaganda, es á dir, á alzar l' esperit de las poblacions.

Los morts costan molt d' alzar: per lo tant no sé pas si alzarán l' esperit, ó si alzarán lo cotze.

De tots modos, nosaltres nos encarreguém dels encenalls, per encendre 'l fogó.

Nosaltres som aixís: ja que fá tant temps que no menjan del presupuesto, al menos que menjin paella.

Encare que 'l carácter polítich del nostre periódich nos permeti parlar poch de teatros, hem de recomenarlos dugas cosas:

La espléndida pantomima, ó espectáculo Una festa nocturna en Pekin, montat ab luxo, y que cada dia proporciona un plé al Circo Equestre.

Y sobre tot, la companya italiana de la Marini, aquesta assombrosa actrís que treballa en lo teatro Principal, completament restaurat, gracias á la nova empresa.

A més de las irregularitats, en los temps actuals tenim fantasmas.

Un fantasma á Alicante, un altre á Granada, un que fins toca 'l piano en lo passatge de Permanyer de Barcelona, y dos ó tres qu' han recorregut los arrabals de Reus.

¡Quin temps més deliciós!...

Y pensar que cap d' aquestos fantasmas se recorda de anar á estirar los péus de 'n Cánovas y tirallo dalt' abaix del llit.

També, y com á síntoma del temps, tenim que 'ls fiscals no 's cansan de denunciar periódichs. A Madrid, tots los periódichs de la fusió, menos l' Iberia, han sigut denunciats.

A provincias son també molts los que han pagat lo pato.

Aquí á Barcelona l' hi ha tocat la breva al nostre estimat colega Diari catalá.

Vaja, 'l trípode conservador té tres péus: las irregularitats, los fantasmas y 'ls fiscals d' imprenta.

En Cánovas está sempre oportú. D' acort ab lo ministre de Hisenda tracta de abonar á la reyna Isabel 25 millones de rals á compte dels 125 que diuhen que l' hi corresponen per la cessió de béns que vá fer al Estat, llavors del célebre rasgo.

Algun ministre créu que l' assumpto s' ha de consultar ab las Corts; en Cánovas diu que no n' hi ha necessitat.... ¡Y visca la frescura!

Escoltin are 'l següent párrafo, literaiment traduhit del periódich Los dos mundos, que s' ocupa de la qüestió:

«Cent vinticinch millions! ¡Y 'ls mestres están sense pagar, lo contribuyent apremiat per diversos conceptes, y hi ha 180.000 propietats agrícolas que 'ls seus amos han perdut per dentés á la Hisenda, y millions de familias en la miseria á causa de las inundacions, de las tormentas y del incendi.»

Ja 'u diu lo ditxo: «En aquest mon mentre los uns ploran los altres riuhén.»

En menos de quatre senmanas y no més que pel port de Almería han emigrat unas 5.000 personas. Política de 'n Cánovas: «Com menos espanyols hi haja, més fácil té de serme 'l governarlos.»

La veu dels corresponsals.—Avis als treballadors: los matxacadors que no tingan feyna, poden dirigirse al Sr. Torres, encarregat de las obras de la carretera que s' construeix en la provincia de Lleyda y en los pobles de Turana, Basella, Olana y Solsona, ahent de segur trobaran treball.

Lo rector de Sans, un d' aquests últims diumenjes, dava la comunió y al veure á una penitent que duya en lo vestit dos travessos de dit d' escot y un medalló al col, vá cridar ab veu descompasada: «Tápis, tápis: ¡quina manera de anar mes indecent!» La pobla noya vá sofocarse de tal manera, que al arribar á casa seva vá tenir un accident. ¡Oh carinyo evangélich!

Are sabém que aqueu célebre Mossen Pujals de la Coromina y aqueu célebre Mossen Muxi de Cardona, tots dos havían anat ab los carlins.

Ja 'ns ho semblava pel tó de las sevas cartas.

Mossen Pujals continua la seva deria de no voler batejar las criaturas, si 'l padri no porta 'l butlletí de haver complert ab la parroquia. Lo mateix que vá fer ab en Pey, algunas senmanas endarrera, vá repetirho després ab un germá d' aquest. Jò crech que aquest *reverendo* també deixaria passar lo bou per bestia grossa, si 'l que no tingues butlletí, 'l hi presentès, com á proba de ser bon catòlich, ana de aquellas cédulas de D. Carlos, que feyan pendre en temps de le guerra.

Lo rector de Gayá, al assistir á una senyora que caigué gravement malalta, per tot consoll' hi digué, que Dén la castigava perque havia pres part en un ball. Aquest rector déu creure que espantant als malalts, aquests se moren més aviat; y naturalment, com més morts, més funerals y més enterros... y més dreis de péu d' altar.

FIRAS Y FESTAS.

CARTA DE UN PAGÉS Á LA SEVA DONA

Llúcia del meu cor: Sabrás que jo y 'l noy de 'n Climent, y en Llorens y 'l bordegas, y la Tuya de ca 'l Gras eslem tots perfectament.

Hi vist la festa d' aquí y m' hi quedat admirat: ¡quin barullo! ¡quin tragit! ¡quin aná d' allá y d' assil! Vaja, noya; m' ha agradat.

¿Qué componen las orquestas y las firas de Llerona? ¿Qué son Besalú y Ginestas pe 'l qui ha vist com jo las festas que ara han fet á Barcelona?

Ton germá, que ja altres anys havia vingut per 'qui, n' ha fet molts mals abarany, dihent que aixó son enganys y trobantho to mesquí.

Jo no sé que 'l hi han de dá: per tot saragata y gest, per tot tocá y més, tocá, per tot ballá y més ballá... y encare no esta content.

Hem vist un carré molt gran ab unas tendas divinas y ab barracas pe 'l voltant, com las que aquí 'l poble fan per tancarhi las gallinas.

A n' allá, noya, demana: hi trovas tot lo que vols. ninas, quinquès, porcelana... sants de guix... teixits de llana... hasta hi venfan bunyols.

Y no 't pensis que fos car: ¡ca, ca! compravam depressa; sense tramp ni mal art, anant per qualsevol part y á dotze quartos la pessa.

Després varem veure uns pals ab galas molt lamativas, guarants ab uns grans fanals y uns testos molt raras y alts com gerrás de posá olivas.

Vam veure balls de bastens, y uns nanos molt vius y curros, y unas atxas y uns pendons, y uns gegantets molt bufons y unas corridas de burros.

De sarans no 'a vulguis més; balls y més balls á tot' hora y de un luxó per demés: lo mal es que 'ls forastès los veyam no més per fora.

No 't vull parlar d' l torneig perque es un quènto molt llarch, ni de un diable de safreig que ballava en un passeig que hi ha allá vora del mar.

Lo que si 't diré es que aquí m' hi divertit de debó; hi gastat molt aixó sí, pero al menos puch ben dí que hi viscut com un senyó.

En una rifa que 's feya crech que á fi de comprar llet, vaig volguer veure si treya y á la fi ab molta taleya vaig treure un didal y un ret.

¿Qui m' hauria fet pagés? Jo saragata, jo bromá, jo teatros, jo cafés, vaja no 'm hi estat de res de lo que aquí pot fé un home.

Ja 'l juro jo que á ciutat tenen un talent molt fort; banderas per tot costat,

uns fochs que docan fredat y unas llums que deixan mort.

L' aigua per tot regalava; las moixigangas á aixams, la gralla sempre sonava; per mi no més hi faltava ballarhi cocas y rams.

No crech que 't pugui dir pas tot lo que á ciutat se admira: l' any que vé també hi vindrás y 'ns ne baixarem de pas dos garrins per da á la fira.

Tant si plou com si fa sol demá havem pensat marxá: dissapte, donchs, si Dén vol, veurás al teu Pau Mussol.

—PER LA COPIA

C. GUMÀ.

N telégrama anunciava aquesta senmana que al últim los insurrectes de Cuba s' havian presentat.

Vamos á veure ¿vá de broma ó vá de sério aquesta vegada? ¿Hém de alegrarnos ó bé hém d' estar indiferents?

Sapiguémho, perque aquests conservadors, son una gent que té molta terra á la Habana.

Un periódich diu que 'ls conservadors son arrastrats al precipici per la forsa del destino. ¡Oh cá! Si per 'cás lo que 'ls arrastra es la forsa dels destinos.

L' escena passa á l' administració económica de Almeria.

Un centinella que custodiava la caixa sent trinch de monedas rodant per terra, s' alarma, avisa al cabo de guardia; se reuneixen porters y empleats, entran á la habitació de puntetas, y 's troban ab que una rata inmensa havia descusit una talega plena de monedas de plata, las quals anavan cayent produhint lo soroll que havia alarmat al centinella.

Hi ha ratas de dngas camas que quan foradan talegas, la veritat, no fan soroll.

Los inglesos de Gibraltar tractan d' aixamplarse, y 'l govern sembla qu' está disposat á tolerarho, concedintlos una faixa de cent metros sobre la frontera.

Gobernant aquesta gent, los inglesos de totas menas se 'ns menjarán de viu en viu.

Victor Hugo está á punt de publicar un nou libre, que 's titulará *L'ame* (L'ánima.)

Alguns periódichs de París, afanyosos de adelantat la noticia ván dir que 'l libre 's titularia *L'ane* (L' ase).

A casa del célebre poeta vá ferse molta broma ab motiu de l' equivocació; pero entre 'ls concurrents s' hi trobava Lluís Blanc, qui vá pronunciar un eloqüent discurs elogiant al ase, y dihent: «L' ase es l' imatge del poble: sempre garrotejat y sempre ab la carga á l' esquena.»

L' hi calia dir que l' ase algunas vegadas tira cossas, y 'l poble també. Y per cert que certas cosas son molt bèn donadas.

Després de visitar tants santuaris, los ultramontants francesos pensan anar á Frohsdorf en pelegrinació, per veure al seu Enrich V.

Está bé; no hi ha res més propi que visitar las ruinas.

Sobre 'l torneig, en lo qual caballers, patjes y heraldos eran recituts en las tabernas de la Barceloneta y á la Riba:

—Aixó no es un torneig de l' edat mitja, —¿Donchs de quina edat? —¿De l' edat del mitjó.

A Londres los metjes han celebrat un congrés que ha terminat ab un espléndit banquet.

—A la salut dels nostres malalts! exclamava un dels metjes alsant la copa, plena de Champagne.

—No, replicava un company: més val que brindem á la salut de las sevas malalties!

Los ministros y 'ls cigarros.

Un periódich ha descubert que 'ls homes que ab la má dreta empunyan las riendas d' Espanya, ab la má esquerra 's fuman 23 mil duros cada any de tabaco de regalía, costejat per las caixas de Ultramar.

Un periódich de la conxorxa, respon: «No es cert: lo tabaco que 's fuman, se 'l costejan de la seva butxaca.»

Está bé la rectificació; pero are calculin. Los vuit ministros plegats cobran 48 mil duros, á sis mil duros de sou cada un. Es aixís que 'n gastan 23 mil per fumar, resulta que la meytat del sou se 'n vá en fum.

Els fuman... Y nosaltres escupim.

A un actor dolent un dia 'l públich vá comensar á tirarli patatas. Pero com que sobre ser dolent era molt tranquil, dirigintse als que l' apedregavan y sense inmutarse vá dir:

—¡Quánta patata!... Perque la festa siga completa, no hi haurá algú que 'm tiri un tall de filet?

Es histólich: anavan un quants amichs per las costas de Garraf, y duyan entre altres animals un burret que vá relliscar y 's vá rompre una cama.

L' animal no podia seguir; y 'ls de la comitiva varen deliberar una estona.

—Lo millor será clavarli un tiro, vá dir un, y enterrarlo.

—No, respongué l' amo del burro ab molt sentiment: aixó del tiro no tinch cor per ferho ni per veure'u: millor será que l' enterrém de viu en viu.

Un telégrama anunciava dias endarrera que estaban á punt de sortir de Fransa y anarse'n cap á Valencia la friolera de 300 jesuitas.

Aviat no quedarán xufas á la hermosa ciutat del Turia, perque un dia ó altre son capassos de menjárselas totas.

Los nous ministros francesos.

Ferry, president, es á dir un home de ferro qu' es lo que 's necessita.

Constans, interior, que també es lo que fá falta: molta constancia.

Tirard, comers, es á dir un home empenyat en que la República tiri endavant.

Cochery, correus, ó com si diguessim las comunicacions ab cotxe.

Ferré, guerra, ó siga un home que ha de tenir sempre encesa la fornal.

Y Magny hisenda, que es lo departament en que 's necessita més manya.

L' Arderius ha obert á Madrid un teatro ab lo títol de *Folies Arderius*, que es com si diguessim *Lucuras Arderius*.

Aquí tenen un bon competidor de las *Folies Cónovas*.

Los reparadors de Pio IX de Lleyda se n' han anat á passar lo dia de Sant Miquel á Montserrat.

Hem vist la fulla de convocatoria: parla de abnegació, de heroisme, fins de martiri. ¡Oh quin martiri més cruel, anarse'n á l' histórica montanya, á fer l' arros y alsar la bota!

També parla de amorosas abressadas. Aixó també ho crech. No faltan may beatas que practican ab la mejor extensió possible l' amor al próxim.

Vaja: bon viatge... y no fer excessos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª — *Ca-ta-ri-na*.
2. ID. 2.ª — *Fi-ral*.
3. SINONIMIA. — *Punt*.
4. CONVERSA. — *Olot*.
5. TRIANGUL DE PARAULAS. — *Pollas ollas llas as*
6. GEROGLÍFICH. — *Asa vell carregat de moscas*.

Ha endevinat totas sis solucions lo ciutadá Dionisi Denorho: n' han endevinadas 5 Nini de Rarons, Ex-bolea n.º 2, Anónim, Demócrata castella, Un Racoletó y Antonet Teixido; 4 Aratucla, Liño Valieur y Noy tendres; 3 Galápat guapo y Daniel Serres, y 2 no més F. de Capdevila.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.
Soch hu tres quart d' un cassino
que sempre hi passò l' estona
jugant al prima segona
ab lo mèu amich Cristino.
Y també alguna vegada
un ratet tots dos rumiém
per veure si trobarém
la total d' una xarada.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
Vaig desmentir á la Ignés
quant vareig sentir que deya:
«mon dos hu robá 'n Parés»
y com torna ab sa taleya
are dich total que tres.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Sense habé' anat á la guerra
ni ser militar tinch graus;
per més que l' aygua m' embruti
casi d' aygua soch format.

LO DEL LLOBREGAT.

MUDANSA.

De lo mèu tot se 'n fan gorras,
pe 'ls cafés me trobarás,
soch animal de la terra,
soch animal de la mar.

UN VETERANO.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

TRENCA-CLOSCAS.

Rimlada de...C.

Formar ab las anteriors paraulas lo nom de una ciutat d' Espanya.

PERO GRULLO.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horisontalment donguin un total de 25.

APRENT DE POETA.

ROMBO DE PARAULAS

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas horisontal y verticalment diguin: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª una nota; la 3.ª un carrer; la 4.ª una ciutat; la 5.ª un carrer; la 6.ª una planta; la 7.ª un fenómeno celeste; la 8.ª lo que tothom vol ser y la 9.ª una lletra.

MAMA DITS.

GEROGLIFICH.

L. A
Abril i
Ra pa pa
Poch Massa

A.

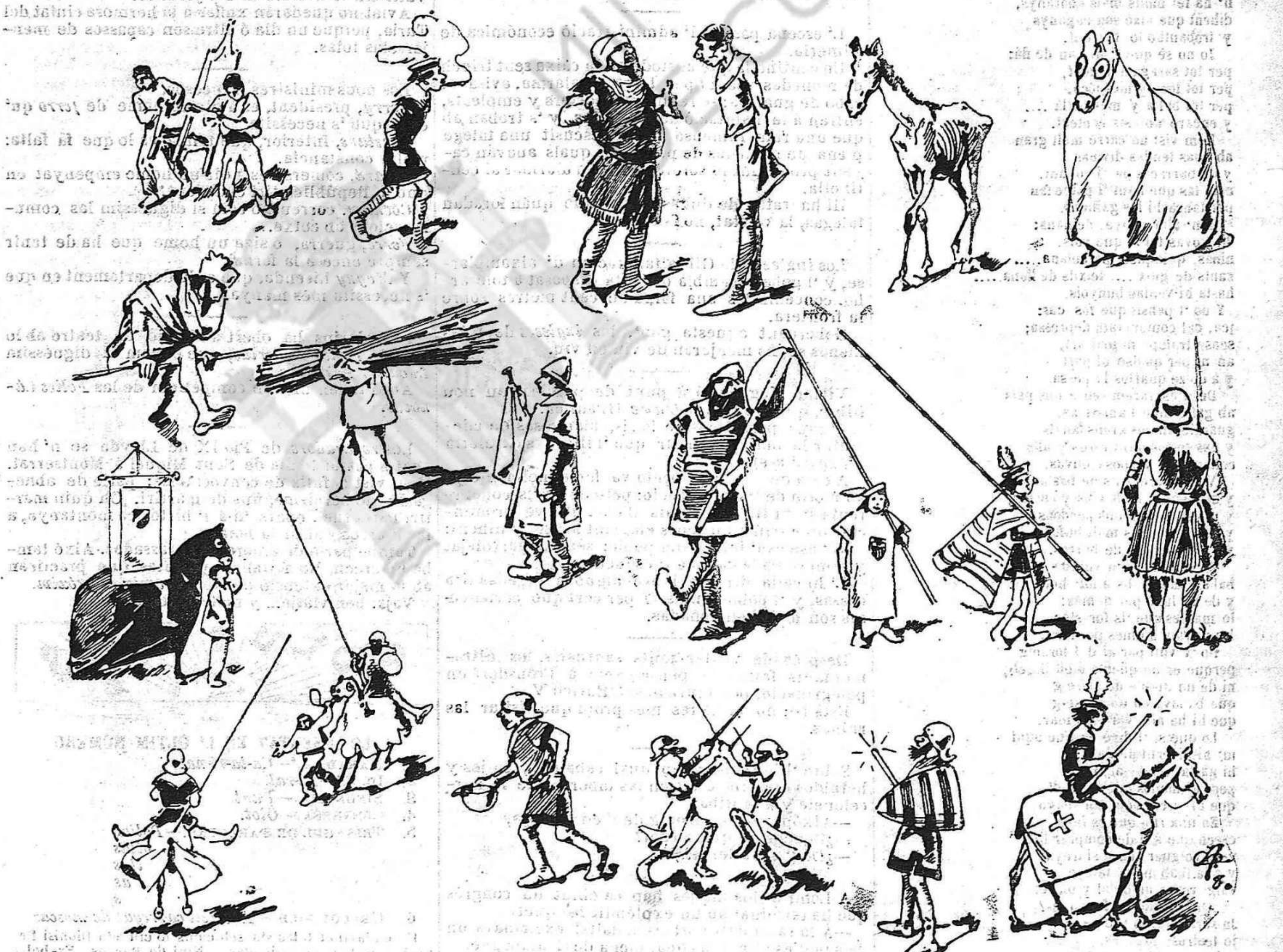
GALLINAIRE DE VILANOVA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Tija Xich de M. de R., Un recoleto, Nini de Barons, Pau Sala, Estrambòtich y Eudalt Sala.
Las que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Galapat guapo, Noy tendre, Lino Vallcur, Aratnacia, Ex-Bolea núm. 2, Dionisi Denorho, Ruch Nafrat, J. Coll y Gasull, J. Estebany, M. Viñola, Astanoch, Dos barbas, J. M. Coronado, Mussa Rovellada, Estudiant del Institut, Joan Negras, Carabassa vuida, Zapatero, N. Carhassetat y Pau de l' Orga.
Ciudadá Gregoriench: Dada l' organizació que doném als originals que se 'ns envian lo que 'ns demana es bastant difícil de cumplir.—F. A. Lleyda. Queda complascut.—R. Coll Gorina: Alguna pot aprofitarse; no totas; per l' idea religiosa y amorosa que tancan semblan talladas en un mateix patró.—Julianplis: La noticia que 'ns dona 's remonta a una fetxa massa atrassada.—Obrero enemigo de la farsa: Cónstili que no 'ns fiquém ab personalltats y menos del nostre partit sobre tot en aquestes moments que son los menos oportuns.—Tuyas: Per mor de Déu, calmis y prengui una purga, que tó la llengua bruta.—Eudalt Sala: Publicarém un geroqlifich.—Un recoleto: Sobre la qüestió dels intrussos no podém parlarne, perque 'ns falta l' espay y no es de la indole de la «Campana»; insertarém trenca-closcas y conversa.—Tija xich de M. de R.: Publicarém varias cosas de las que 'ns envia.—Antonet Teixidó: Idem, idem.—P. Calafat: L' idea de la faula está regularment; pero la versificació es molt defectuosa.—Angel Salabert: Hi anirà una trenca-closcas.—Angel Festejador: Ni l' article de dias passats, ni la poesia d' are poden insertarse.—Antich lector de la «Campana»: Gracias per la noticia.—Capritxós: Farém que l' «Esquella» parli de aquell rétol.—F. de Ll.: Los treballadors y nosaltres en son nom l' hi agramim l' ananci.

Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO TORNEIG.—(Cróquis del natural per Apeles Mestres.)

1. Lo cadiraire no vá dur lo trono fins á l' hora de comensar.—2. Un conda.—3 y 4. ¿Ab qui 'm barallo jo, ab vos ó ab en Monjetas?—5. Los caballs entre bastidors.—6. Los caballs en la plassa.—7. Un conceller que salta la barrera.—8. ¡¡¡Are!!! Are!!!.....—9. Vá deixarse 'ls pantalons á sota, perque tenia fret á las camas.—10. Un rey d' armas, que al menos fá de sereno.—11 y 12. L' escolanía de la Mercé.—13. Fins n' hi havia algun de llautó.—14, 15 y 16. La primera embestida vá fer tremolar.—17. Fins un guerrero vá perdre 'l casco.—18 y 19. ¡Qué macos los del ball de bastons!—20 y 21. Gran sorpresa final: Congregants de aquell temps.